

[Svend Nielsen.]

og hvis det finder Anmeldelsen ubegrundet, lader de Sagen falde og gør ikke mere ved den. Det er vistnok gaaet saadan i mange Tilfælde, at naar der er sket Anmeldelse om Kvaksalveri fra en Læge eller maaske Sundhedsstyrelsen, og Politiet har undersøgt Sagen og maaske faaet opklaret ved Afhøring, at vedkommende Lægmand har helbredet en Del syge Mennesker og ikke gjort nogen Skade, har de, som de fornuftige Mennesker, de er, lagt Anmeldelsen i Skuffen, fordi de har fundet, at det var ganske urimeligt at slæbe Manden for Domstolene, fordi han har kureret nogle syge Mennesker.

Men vil man endelig have fuldkommen ensartede Afgørelser i saadanne Sager — jeg har nok forstaaet, at det var det, den højtærede Indenrigsminister var ude efter —, kunde man dog indføre den Bestemmelse, at man kunde lade Rigsadvokaten i alle Tilfælde træffe Afgørelsen af, om Sagen skal føres frem til Dom eller ikke. Personlig vil jeg sige — og det tror jeg, vi er enige om fra vor Side —, at jeg foretrækker den nuværende Ordning. Jeg er ikke nogen Elsker af Uniformering; i Regelen gaar det saadan, at det inden længe kvæler alle nye Spirer og alt Liv og bringer Død over det hele. Det ønsker vi ikke at være med til fra vor Side.

Ændringsforslag Nr. 55 fastslaar, at Sundhedsstyrelsens Afgørelse i Henhold til Lægeloven kan indankes for Indenrigsministeren. Jeg tror, det er rigtigt, at man fastslaar i Loven, at man har en saadan Appellinstans. Jeg ved nok, at man i alle Tilfælde kan gøre det til Genstand for Omtale her i Rigsdagen, men med den stærke Indflydelse, Lægerne efter den nye Lov om Sundhedsstyrelsen vil faa i selve Sundhedsstyrelsen, maa vi hævde det som det rigtige, at det udtrykkelig staaer i Loven, at det er Indenrigsministeren, der er øverste Myndighed, og endelig ønsker vi ikke at give Sundhedsstyrelsen Eneret paa Anmeldelser efter denne Lov. En saadan Eneret bør i hvert Fald, som gjort i vore Ændringsforslag, begrænses til bestemte Omraader, som naturligt hører hjemme under Sundhedsstyrelsen og dér alene.

Jeg vil anbefale, at vi stemmer for alle de Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget eller omvendt stillet af Udvalget og tiltraadt af Ministeren. Endelig anbefaler jeg ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslagene Nr. 17, 19, 25, 26, 27 og 28, Nr. 40, 41, 47, 48, 51, 54 og 55, og endelig anbefaler

jeg, at vi afholder os fra at stemme over Ændringsforslagene Nr. 30, 42 og 46.

Mads Larsen: Inden jeg gaar over til at omtale de 5 Ændringsforslag, jeg sammen med Venstres Medlemmer i Udvalget har stillet, vil jeg gerne have Lov til at omtale Ændringsforslag Nr. 36, der er stillet af Udvalget. Det gaar ud paa, at § 19 udgaar. Jeg har været betænkelig overfor Spørgsmaalet om dette Ændringsforslag, og saa vidt jeg forstod Forholdene, var det da ogsaa fra Begyndelsen nærmest kun Venstres Medlemmer, der var Tilhængere af, at Paragraffen skulde udgaa. Jeg udtalte mig allerede ved første Behandling for, at man skulde omforme Paragraffen paa en saadan Maade, at den blev en direkte Opfordring til Samarbejde mellem de almindelige Læger og de Lægmand, som tog syge i Kur, af hvilken Kategori de end var. Jeg tillod mig under Udvalgsbehandlingen at stille et Ændringsforslag til § 19 og et modsvarende til § 24, hvorigenem det vilde være blevet indskærpet Lægerne, at det, naar de paa et givet Tidspunkt af en Patients Behandling maatte erkende, at de ikke var i Stand til at helbrede den paa-gældende, var deres moralske Pligt at henvise ham til anden Behandling, og paa tilsvarende Maade overfor de Lægmand, som tog syge i Kur, at det paa det Tidspunkt, de følte sig overbevist om, at deres Behandling ikke vilde virke, var en moralsk Pligt at henvise Patienten til Behandling af almindelige Læger. Der var imidlertid ingen Tilslutning til de to Ændringsforslag, men efter at jeg havde stillet dem, blev der pludselig i Flertallet, og jeg tror ogsaa hos Ministeren, Interesse for helt at fjerne Paragraffen, og det beklager jeg, for jeg tror, at det Problem, der ligger dér, og som der kun var en ringe Spire til i Lovforslaget § 19, er et Problem om at bringe et Samarbejde i Stand mellem disse to Kategorier af Mennesker, som tager syge i Kur, enten det saa er uddannede Læger eller Folk, der har skaffet sig Uddannelse paa anden Maade, eller almindelige Lægfolk. Det er et Spørgsmaal, den danske Rigsdag ikke kommer udenom, saa vist som det har en overordentlig stor Interesse for hele Almenheden. Da jeg alligevel saa, at der blev en saadan Tilslutning til dette, at jeg kom til at staa ganske alene, var det klart, at jeg lige saa godt kunde give min Tilslutning, samtidig med at jeg lod være at fremsætte Ændringsforslag til Paragraffen, for Resultatet vilde være blevet det samme.